

אמר ריש לקיש סאי דקתיב (ישעיה לג, ח) והיה אמונת עמיה חסן ושועת חכמת ודעת וכו', ואפילו הכי אי יראת ה' היא אוצרו אין, אי לא דא קשיל לאדם שאמר ושלוחו העלה לי כור חסין לעליה, הלך והעלה לו, אמר לו ערבתי לי בזה כב הסמוך, אמר לו לא, אמר לו מוטב אם לא העליה:

אמר ריש לקיש סאי דקתיב (ישעיה לג, ח) והיה אמונת עמיה חסן ושועת חכמת ודעת וכו', ואפילו הכי אי יראת ה' היא אוצרו אין, אי לא דא קשיל לאדם שאמר ושלוחו העלה לי כור חסין לעליה, הלך והעלה לו, אמר לו ערבתי לי בזה כב הסמוך, אמר לו לא, אמר לו מוטב אם לא העליה:

1010 רבא סא 206
(טו - 3)

אמנם הו' מינה נמי, מענין ב' הפסלים שהמילוי ול ענין התורה והיראה, היפר מאשר שגו בזה כפי פירוש גני עמנו שדבקים כל עסק למדע בספרי יראה ומפר לכו. שכמו בענין קרימת האויר להתנאה שכתבו, וכי יעלה קול על לב אדם, כיון שקול קיום ושומר התנאה הוא האויר, יקטל כל זמן או רבו בכניו האויר לכו, ולא יכניס ט התנאה משלם, כן איר יעלה על לב איש לומר שזה תכלית האדם מןהארץ, שיש כל קביעת למדור בכניו האויר של יראת שמים לכו, והא אויר ר"מ, ולא עלתה כידו מכל עמלו רק מצוה אתה של ה' אלהיה תירא' (ירמיהו ו, ג) וגם אין עליה שם אויר כלל.

אמנם הו' מינה נמי, מענין ב' הפסלים שהמילוי ול ענין התורה והיראה, היפר מאשר שגו בזה כפי פירוש גני עמנו שדבקים כל עסק למדע בספרי יראה ומפר לכו. שכמו בענין קרימת האויר להתנאה שכתבו, וכי יעלה קול על לב אדם, כיון שקול קיום ושומר התנאה הוא האויר, יקטל כל זמן או רבו בכניו האויר לכו, ולא יכניס ט התנאה משלם, כן איר יעלה על לב איש לומר שזה תכלית האדם מןהארץ, שיש כל קביעת למדור בכניו האויר של יראת שמים לכו, והא אויר ר"מ, ולא עלתה כידו מכל עמלו רק מצוה אתה של ה' אלהיה תירא' (ירמיהו ו, ג) וגם אין עליה שם אויר כלל.

אבל האמת כי ענין "לשמה" פרוש, לשם התורה, והענין כמו שפרש הרא"ש ז"ל על מאמר רבי אלעזר רבי צדוק (גדרים ס"ב) "עשה דברים לשם פועל" - לשמו של הקדוש ברוך הוא שפועל הכל למענהו, "ודבר בזה לשמן", כל דבורה ומשאה בדברי תורה יהיה לשם התורה, כגון לירע ולהבין, ולהוסיף לקח ופלוט, ולא לקנטר ולהתנאות. עכ"ל.

ואם נאמר שלשמה פירושו דבקות וקרא, ורק היה חלי' כל ע"י ענין עסק התורה, הלא אין דבקות יותר נפלא מאמירת תהלים כדא' כל היום.

ענין עסק התורה לשמה, האמת נכונה, כי לשמה אין מושל דבקות כמו שכתבנו עתה רב העולם, שהרי אמר רז"ל בנדרים (ישעיהו) שבשם דוד המלך ע"ה מלכנו יתקנה, שהעוסק בתורה יתקנה אצלו יתקנה כאלו היה עוסק בנדרים ואלוהי, כ"י שהעוסק בתורה יתקנה בעצמו ויבדוק, הוא ענין דבר נעלה ונאות לענין יתקנה מאמירת תהלים.

והטעם, שכמו שבעת המצור המוקדם נתדבקו בכניו כדבורו יתקנה, כן גם עתה, בכל עת קיים שהאדם עוסק והוהה בה, הוא דבוק על ידה כדבורו יתקנה ממש, למחמת שהכל מאמר פיו יתקנה למשה בסני, ואפילו היה שמתמיד קסן שואל מרבו, כג"ל פרק ו' וגם עתה בעת שהאדם עוסק בה, בכל תבה, אותה התבה ממש נחצבת אז לתבת אש מפיו יתקנה בכניו כמ"ס. ונחשב כאלו עתה מקבלה בסני מפיו יתקנה שבו, לכן אמרו רז"ל כמה פעמים והיו הדברים שמהם כנתנתו בסני:

ואם נאמר שלשמה פירושו דבקות וקרא, ורק היה חלי' כל ע"י ענין עסק התורה, הלא אין דבקות יותר נפלא מאמירת תהלים כדא' כל היום.

וגם כי ידוע אם הסכים הכהן על ידו בזה, כי לא מצינו בדברים דל מה חשבה השינו הוא יתקנה על שאלתו וכמו שקבעו כבא בתרא י"א, וכו'. והא דכ"מ יתקנה דא דאק' לענין.

ובשעת העסק והעיון נותנה ודא שאין צדו אז לענין הדבקות קלל, כג"ל. שמהעסק ועיון לכו הוא זכא נרצט ורצטו 'תקנה, והוא יתקנה ורצטו ורצטו ות.

ואם נאמר שלשמה פירושו דבקות וקרא, ורק היה חלי' כל ע"י ענין עסק התורה, הלא אין דבקות יותר נפלא מאמירת תהלים כדא' כל היום.

וגם כי ידוע אם הסכים הכהן על ידו בזה, כי לא מצינו בדברים דל מה חשבה השינו הוא יתקנה על שאלתו וכמו שקבעו כבא בתרא י"א, וכו'. והא דכ"מ יתקנה דא דאק' לענין.

ולא, עשר חיות האדם ואדם ואדם של השלחה בלג על בזה, הוא רק קשיונות עסקים בה כדא'. כי שדאש ברוך הוא הארץ וישראל קלא חרי, ועי' וד' פ' אדרי ע"ג. שקל אד' בישראל, שם נשמתו העליונה מדקדק ונאחז באות אמת פתורה, והי' לאדם ממש.

ואמנם, כי האדם הטבעי בעסק התורה לשמה, כמו שפרשנו בפרק ג' ענין לשמה, אינו צריך לכו עקל ויגיעה ואיך וכו' העסק נקרא יראה ע' ש"אע עש' יראה יתקנה, נאחז האדם אד' אינו טבעי בעסק התורה.

ואם נאמר שלשמה פירושו דבקות וקרא, ורק היה חלי' כל ע"י ענין עסק התורה, הלא אין דבקות יותר נפלא מאמירת תהלים כדא' כל היום.

שמעתי מן אדוני אבי זקני זללה"ה על גמרא במס' שבת (דל"א ע"א) והיה אמונת עתיך וכו' ואפילו הכי יראת ה' הוא אוצרו, אי איכא יראת ה' אין, אי לא לא, ומביא הגמרא משל לאחד שאמר לחבירו העלה לי כור חסין, אמר עירבת בו קב חומטין אמר לאו, אמר אם כן מוטב שלא העלית, ודקדק הוא ז"ל בזה, הלא אין המשל דומה למשל, כי המשל הוא שהחומטין הם הטפל והחטים הם העיקר, והמשל הוא שהיראה היא עקריית והתורה הוא הטפל ליראה, והרבה להשיב בצחות לשונן, ופומיה ממלל רברבין בסודות הנסתרות פנימיים, ותוכן הדברים כי כשהקב"ה וב"ש ברא עולמו, לא היה העולם כולו להיות קיים כי הכל חוזר לשרשו לאין ב"ה, עד שברא ישראל ונתקיים העולם, והעם ישראל מורה על זה, כי הר' הוא החכמה והל' הבינה והא' הדעת, והיש' שבישראל, אותיות הנשארים, הוא הישות של קיום העולם ונעשה יש זאין, וזהו שם ישראל, וזהו קיום העולמות שנעשה יש מאין, ולכן ישראל הם הקיום של כל העולמות והבריאה, כי באם לאו היה הכל חוזר לקדמותו לאין, והישות צבישראל הם מקיימין כל היש של כל העולמות, ודוקא כשאיש הישראלי אין בו ישות רק כפי הצורך לקיום העולמות, אפוקי אם יש בו יותר ח"ו, עד כאן תוכן בריו הנראים, ולהבין זה אין הפה יכול דבר, וכל הדברים יגיעים, מפני עומק מושג וקוצר המשיג, כי לפענ"ד כל נורה רומז בזה (דגל מחנה אפרים, ואתחנן)

בשם הבעל שם טוב ר"ל, למדור תורה הקדושה צריך להיות עם יראת שמים כדקתיב (תהלים קט, לח) 'הקם לעבדך אמרתך אשר ליראתך', שנה יקרא שמושה של תורה:

ואמנם, כי האדם הטבעי בעסק התורה לשמה, כמו שפרשנו בפרק ג' ענין לשמה, אינו צריך לכו עקל ויגיעה ואיך וכו' העסק נקרא יראה ע' ש"אע עש' יראה יתקנה, נאחז האדם אד' אינו טבעי בעסק התורה.

שמעתי מן אדוני אבי זקני זללה"ה על גמרא במס' שבת (דל"א ע"א) והיה אמונת עתיך וכו' ואפילו הכי יראת ה' הוא אוצרו, אי איכא יראת ה' אין, אי לא לא, ומביא הגמרא משל לאחד שאמר לחבירו העלה לי כור חסין, אמר עירבת בו קב חומטין אמר לאו, אמר אם כן מוטב שלא העלית, ודקדק הוא ז"ל בזה, הלא אין המשל דומה למשל, כי המשל הוא שהחומטין הם הטפל והחטים הם העיקר, והמשל הוא שהיראה היא עקריית והתורה הוא הטפל ליראה, והרבה להשיב בצחות לשונן, ופומיה ממלל רברבין בסודות הנסתרות פנימיים, ותוכן הדברים כי כשהקב"ה וב"ש ברא עולמו, לא היה העולם כולו להיות קיים כי הכל חוזר לשרשו לאין ב"ה, עד שברא ישראל ונתקיים העולם, והעם ישראל מורה על זה, כי הר' הוא החכמה והל' הבינה והא' הדעת, והיש' שבישראל, אותיות הנשארים, הוא הישות של קיום העולם ונעשה יש זאין, וזהו שם ישראל, וזהו קיום העולמות שנעשה יש מאין, ולכן ישראל הם הקיום של כל העולמות והבריאה, כי באם לאו היה הכל חוזר לקדמותו לאין, והישות צבישראל הם מקיימין כל היש של כל העולמות, ודוקא כשאיש הישראלי אין בו ישות רק כפי הצורך לקיום העולמות, אפוקי אם יש בו יותר ח"ו, עד כאן תוכן בריו הנראים, ולהבין זה אין הפה יכול דבר, וכל הדברים יגיעים, מפני עומק מושג וקוצר המשיג, כי לפענ"ד כל נורה רומז בזה (דגל מחנה אפרים, ואתחנן)

ואמנם, כי האדם הטבעי בעסק התורה לשמה, כמו שפרשנו בפרק ג' ענין לשמה, אינו צריך לכו עקל ויגיעה ואיך וכו' העסק נקרא יראה ע' ש"אע עש' יראה יתקנה, נאחז האדם אד' אינו טבעי בעסק התורה.

ואמנם, כי האדם הטבעי בעסק התורה לשמה, כמו שפרשנו בפרק ג' ענין לשמה, אינו צריך לכו עקל ויגיעה ואיך וכו' העסק נקרא יראה ע' ש"אע עש' יראה יתקנה, נאחז האדם אד' אינו טבעי בעסק התורה.

שמעתי מן אדוני אבי זקני זללה"ה על גמרא במס' שבת (דל"א ע"א) והיה אמונת עתיך וכו' ואפילו הכי יראת ה' הוא אוצרו, אי איכא יראת ה' אין, אי לא לא, ומביא הגמרא משל לאחד שאמר לחבירו העלה לי כור חסין, אמר עירבת בו קב חומטין אמר לאו, אמר אם כן מוטב שלא העלית, ודקדק הוא ז"ל בזה, הלא אין המשל דומה למשל, כי המשל הוא שהחומטין הם הטפל והחטים הם העיקר, והמשל הוא שהיראה היא עקריית והתורה הוא הטפל ליראה, והרבה להשיב בצחות לשונן, ופומיה ממלל רברבין בסודות הנסתרות פנימיים, ותוכן הדברים כי כשהקב"ה וב"ש ברא עולמו, לא היה העולם כולו להיות קיים כי הכל חוזר לשרשו לאין ב"ה, עד שברא ישראל ונתקיים העולם, והעם ישראל מורה על זה, כי הר' הוא החכמה והל' הבינה והא' הדעת, והיש' שבישראל, אותיות הנשארים, הוא הישות של קיום העולם ונעשה יש זאין, וזהו שם ישראל, וזהו קיום העולמות שנעשה יש מאין, ולכן ישראל הם הקיום של כל העולמות והבריאה, כי באם לאו היה הכל חוזר לקדמותו לאין, והישות צבישראל הם מקיימין כל היש של כל העולמות, ודוקא כשאיש הישראלי אין בו ישות רק כפי הצורך לקיום העולמות, אפוקי אם יש בו יותר ח"ו, עד כאן תוכן בריו הנראים, ולהבין זה אין הפה יכול דבר, וכל הדברים יגיעים, מפני עומק מושג וקוצר המשיג, כי לפענ"ד כל נורה רומז בזה (דגל מחנה אפרים, ואתחנן)

ואמנם, כי האדם הטבעי בעסק התורה לשמה, כמו שפרשנו בפרק ג' ענין לשמה, אינו צריך לכו עקל ויגיעה ואיך וכו' העסק נקרא יראה ע' ש"אע עש' יראה יתקנה, נאחז האדם אד' אינו טבעי בעסק התורה.

ואמנם, כי האדם הטבעי בעסק התורה לשמה, כמו שפרשנו בפרק ג' ענין לשמה, אינו צריך לכו עקל ויגיעה ואיך וכו' העסק נקרא יראה ע' ש"אע עש' יראה יתקנה, נאחז האדם אד' אינו טבעי בעסק התורה.

שמעתי מן אדוני אבי זקני זללה"ה על גמרא במס' שבת (דל"א ע"א) והיה אמונת עתיך וכו' ואפילו הכי יראת ה' הוא אוצרו, אי איכא יראת ה' אין, אי לא לא, ומביא הגמרא משל לאחד שאמר לחבירו העלה לי כור חסין, אמר עירבת בו קב חומטין אמר לאו, אמר אם כן מוטב שלא העלית, ודקדק הוא ז"ל בזה, הלא אין המשל דומה למשל, כי המשל הוא שהחומטין הם הטפל והחטים הם העיקר, והמשל הוא שהיראה היא עקריית והתורה הוא הטפל ליראה, והרבה להשיב בצחות לשונן, ופומיה ממלל רברבין בסודות הנסתרות פנימיים, ותוכן הדברים כי כשהקב"ה וב"ש ברא עולמו, לא היה העולם כולו להיות קיים כי הכל חוזר לשרשו לאין ב"ה, עד שברא ישראל ונתקיים העולם, והעם ישראל מורה על זה, כי הר' הוא החכמה והל' הבינה והא' הדעת, והיש' שבישראל, אותיות הנשארים, הוא הישות של קיום העולם ונעשה יש זאין, וזהו שם ישראל, וזהו קיום העולמות שנעשה יש מאין, ולכן ישראל הם הקיום של כל העולמות והבריאה, כי באם לאו היה הכל חוזר לקדמותו לאין, והישות צבישראל הם מקיימין כל היש של כל העולמות, ודוקא כשאיש הישראלי אין בו ישות רק כפי הצורך לקיום העולמות, אפוקי אם יש בו יותר ח"ו, עד כאן תוכן בריו הנראים, ולהבין זה אין הפה יכול דבר, וכל הדברים יגיעים, מפני עומק מושג וקוצר המשיג, כי לפענ"ד כל נורה רומז בזה (דגל מחנה אפרים, ואתחנן)

ואמנם, כי האדם הטבעי בעסק התורה לשמה, כמו שפרשנו בפרק ג' ענין לשמה, אינו צריך לכו עקל ויגיעה ואיך וכו' העסק נקרא יראה ע' ש"אע עש' יראה יתקנה, נאחז האדם אד' אינו טבעי בעסק התורה.

ואמנם, כי האדם הטבעי בעסק התורה לשמה, כמו שפרשנו בפרק ג' ענין לשמה, אינו צריך לכו עקל ויגיעה ואיך וכו' העסק נקרא יראה ע' ש"אע עש' יראה יתקנה, נאחז האדם אד' אינו טבעי בעסק התורה.

שמעתי מן אדוני אבי זקני זללה"ה על גמרא במס' שבת (דל"א ע"א) והיה אמונת עתיך וכו' ואפילו הכי יראת ה' הוא אוצרו, אי איכא יראת ה' אין, אי לא לא, ומביא הגמרא משל לאחד שאמר לחבירו העלה לי כור חסין, אמר עירבת בו קב חומטין אמר לאו, אמר אם כן מוטב שלא העלית, ודקדק הוא ז"ל בזה, הלא אין המשל דומה למשל, כי המשל הוא שהחומטין הם הטפל והחטים הם העיקר, והמשל הוא שהיראה היא עקריית והתורה הוא הטפל ליראה, והרבה להשיב בצחות לשונן, ופומיה ממלל רברבין בסודות הנסתרות פנימיים, ותוכן הדברים כי כשהקב"ה וב"ש ברא עולמו, לא היה העולם כולו להיות קיים כי הכל חוזר לשרשו לאין ב"ה, עד שברא ישראל ונתקיים העולם, והעם ישראל מורה על זה, כי הר' הוא החכמה והל' הבינה והא' הדעת, והיש' שבישראל, אותיות הנשארים, הוא הישות של קיום העולם ונעשה יש זאין, וזהו שם ישראל, וזהו קיום העולמות שנעשה יש מאין, ולכן ישראל הם הקיום של כל העולמות והבריאה, כי באם לאו היה הכל חוזר לקדמותו לאין, והישות צבישראל הם מקיימין כל היש של כל העולמות, ודוקא כשאיש הישראלי אין בו ישות רק כפי הצורך לקיום העולמות, אפוקי אם יש בו יותר ח"ו, עד כאן תוכן בריו הנראים, ולהבין זה אין הפה יכול דבר, וכל הדברים יגיעים, מפני עומק מושג וקוצר המשיג, כי לפענ"ד כל נורה רומז בזה (דגל מחנה אפרים, ואתחנן)